

EL BARRI: UNA PATRIA ENCARA MÉS PETITA

Em sembla evident que un dels factors que contribueixen a la felicitat humana és estimar el lloc on es viu. I resulta que el barri de sant Antoni es fa estimar de veres, una virtut que ajuda a la mica o molta benaurança que ens toqui a cada veí.

Aquest mes de maig ha fet vint-i-sis anys que la meua família i jo ens vam traslladar al barri, en un pis a pocs metres del mercat de sant Antoni. Hi hem estat molt feliços... Quan vam arribar-hi, érem cinc de família. Ara només hi vivim la Rosa i jo. Els fills s'han casat i escampat pel que fa als llocs de residència, però tots ells conserven un amor pel barri que els mou a venir-hi sovint, no tan sols per veure els pares, sinó per mantenir contacte amb el veïnat. Sense comptar que a costat de casa hi viu un parent estimadíssim, l'Avel·lí Artís-Gener, en Tísner, oncle dels meus fills i germà de l'ànima per a mi, un company de tota la vida.

A vegades ens preguntem si les coses i la gent tenen algun secret per a fer-se estimar. ¿En té algun el barri de sant Antoni? Potser no és cap secret, sinó un do ple de transparència. S'ha fet sovint la queixa que les grans ciutats es deshumanitzen, que les persones que hi viuen es tornen insolidàries i gairebé enemigues entre elles. Tothom va a la seva i només es preocupa dels altres per trobar que fan nosa.

El barri de sant Antoni conserva, encara, una reconfortant mesura humana. És com una illa dins la gran ciutat. Suposo que Barcelona té altres illes, però aquesta és la meua, la que em dóna mnotius per a estimar-la d'una manera especial.

Fins on ens és possible, els veïns ens coneixem i compartim una mateixa aventura vital. Quan plega una botiga, ens

interessem per la sort dels antics amos, i quan se n'inaugura una altra coneixem aviat la història que comença, amb els seus protagonistes. Aquest intercanvi d'impressions no es limita pas a les materialitats d'uns comerços, perquè ens commouen les altres vicissituds dels veïns: les malalties, la sort o la desgràcia, les petites o les grans incidències de cada dia, els infants que creixen i els adults que envelleixen.

és clar que això va per sectors, per carrers i cantonades, no es pot afirmar pas que tot allò que ocorre en un punt determinat repercuteixi immediatament per tot el barri. Però una mica sí... Hi ha un batec íntim que ens fa intuir allò que no veiem, però que forma part del nostre entorn.

Aquí, en aquest indret ciutadà tan nostre, no hi ha res que ens sigui alié. I això ens ajuda a sentir-nos integrats en una comunitat dinàmica. En resum: ens fa sentir que vivim.

Pere Calders